

מסכת סוטה

פרק ד

א. ארוסה ושומרת יבם, לא שותות ולא נוטלות כתובה, שנאמר (במדבר ה), אשר תשטה אשה תחת אישה, פרט לארוסה ושומרת יבם. אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, ובת ישראל לממזר ולנתינ, לא שותות ולא נוטלות כתובה:

ב. ואלו לא שותות ולא נוטלות כתובה. האומרת טמאה אני, ושפאו לה עדים שהיא טמאה, והאומרת איני שותה. אומר בעלה איני משקה, ושבעלה בא עליה בדרך, נוטלת כתובה ולא שותה. מתו בעליהן עד שלא נשאו, בית שמאי אומרים, נוטלות כתובה ולא שותות. ובית הלל אומרים, לא שותות ולא נוטלות כתובה:

ג. מעבדת חבירו ומינקת חבירו, לא שותות ולא נוטלות כתובה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר זמן. אילונית וזקנה ושאונה ראונה לילד, לא שותות ולא

נוטלות כתובה. רבי אליעזר אומר, יכול הוא לשא אשה אחרת
ולפרות ולרבות הימנה. ושאר כל הנשים, או שותות או לא
נוטלות כתובה:

ד. אשת כהן שותה ומתרת לבעלה. אשת סריס שותה. על ידי כל
עצרות מקננין, חוץ מן הקטן, וממי שאינו איש:

ה. ואלו נשבות דין מקננין להן, מי שנחתרש בעלה או נשתטה, או
שהיה חבוש בבית האסורין. לא להשקותה אמרו, אלא לפסלה
מכתבתה. רבי יוסי אומר, אף להשקותה, לכשיצא בעלה מבית
האסורין ישקנה: